

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPĂRHIIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Cum falsifică baptiștii istoria creștinismului.

De Dr. TEODOR M. POPESCU, Profesor la Universitatea din București.

I.

Multe lucruri din această broșură vor fi poate cunoscute cititorilor „*Bibliotecii creștinului ortodox*“. Ei nu află acum întâi, că secțanții întrebunțează tot felul de mijloace, ca să-și acopere rătăcirea și scopurile și să-și răspândească ideile printre dreptcredincioși; că folosesc cuvântul și scrisul, banul, minciuna, batjocura, lauda de sine, făgăduiala deșartă, ca să turbure cugetul celor slabi și să-i atragă; că găsec Bisericii noastre numai lipsuri și ponoase și se socotesc pe ei singuri creștini adevărați, cari citesc sfânta Scriptură, cunosc învățătura Domnului și se pot mântui.

La acestea toate nu ajunge doar să zicem „Doamne, iartă-le lor, că nu știu ce fac“; căci dacă cei simpli dintre secțanți nu știu în adevăr ce fac, cei cari i-au năimit și i-au învrăjbit împotriva noastră știu și ce sunt și ce voesc și ce pot și nu scapă nici un prilej de a face propagandă, semeșindu-se și defăimându-ne.

Deaceea nu trebuie să lăsăm nici noi fără răspuns provocările lor. Și chiar știute fiind cititorilor noștri ideile și planurile secțanților, nu este destul a se fi scris odată sau de câteva ori pentru vădirea și rușinarea lor. Căci secțanții sunt stăruitori, îndărătnici chiar, și-și cântă cu fățarnicie și fără preget rătăcirea la urechile celor cari ar putea să cadă în mreaja lor. Ei încearcă în tot chipul și nu obosesc, răstălmăcind adevărul. Să nu obosim nici noi arătându-l, luminându-l și apărându-l în tot chipul. Și deaceea să înfruntăm de fiecare dată și să respingem atacurile lor, chiar când îndrăzneala și reaua lor credință le fac desguștătoare și ne-suferite.

Să fie deci îngăduit „Bibliotecii creștinului ortodox“, ca să-i aducă și în broșura aceasta de față, la judecată dreaptă, și să-i arate credincioșilor așa cum sunt și cum cugetă, pe prelinșii oameni ai lui Dumnezeu și bârfitorii Bisericii noastre, cari sunt secțanții.

De astădată este vorba despre o carte sectară cu pretenții de știință. Secretarul general al uniunii baptiste din România, deci unul din cei mai făloși ai lor, *Ion Ungureanu*, a scris „*Istoria creștinilor dela zămislirea lor și până în zilele noastre*“¹⁾. A găsit dânsul că „literatura religioasă prezintă astăzi multe goluri. Și prea puțini sunt acei ce se străduesc să le împlinească, dăruind din tezaurul sufletului lor, câte o comoară scumpă“²⁾. Și cum sufletul unui baptist, mai ales când este secretar general al uniunii, este — nici că se poate altfel — un „tezar“, plin de „comori scumpe“, de cari crede că duce mare lipsă bietul popor românesc, a binevoit domnul secretar să-i dăruiească un „volum de istorie“ bisericășcă, cu marea nădejde, că lucrarea sa „va fi de un real folos celor ce o vor citi cu răbdare și cu dorul de a culege ceva bun“³⁾.

li foarte mulțumim pentru gândul cel frumos. Căci și de literatură religioasă este inădevăr multă nevoie în vremea noastră, și cinste se cuvine deaceea celor cari, cunoscând starea lucrurilor, se ostenesc cu bunăvoință, ca să facă parte și altora de „comorile“ lor sufletești. A scrie de pildă o istorie a creștinismu-

¹⁾ Ediția III, București (Editura „Farul Mântuirii“) 1930, 272 pagini, 100 lei.

²⁾ Prefață, p. 5.

³⁾ Prefață, p. 4.

lui, care să nu fie o simplă carte de școală și pe care să o poată citi cu plăcere și cu folos tot creștinul, este o faptă bună, căci multe cunoștințe și învățăminte se pot găsi pentru el într-o asemenea carte.

Numai că cine citește cartea lui Ion Ungureanu, „cu răbdare și cu dorul de a culege ceva bun“, adecă așa cum dorește autorul ei, găsește că el n'a făcut, scriind-o, binele pe care l-a voit, ci, cum zice sfântul apostol Pavel, răul pe care nu l-a voit. Iar fapta, nepotrivindu-se cu gândul, vădește că nici gândul n'a fost cel drept.

Este adecă atât de mare deosebire între istoria creștinismului, așa cum a fost în adevăr, și între „Istoria creștinilor dela zămislirea lor și până în zilele noastre“, așa cum a scris-o Ion Ungureanu, încât rămâi uimit și de neștiința istoricului baptist și de nerușinarea, cu care el totuș scrie, crezându-se om învățat, la rând cu istoricii bisericești. Și rămâi incredințat, că n'a urmărit nicidecum în cartea sa ca să „implinească“ vreun „gol“ în literatura noastră religioasă, așa cum se laudă la început, ci doar să amăgească pe cine-l poate crede, că Biserica noastră nu este cea înființată de Mântuitorul Iisus Hristos prin sfinții apostoli și că numai baptismul ține adevărata Lui învățătură și este adevărata Lui „Biserică“.

Din lunga istorie a creștinismului, Ion Ungureanu alege ceea ce îi place și-i convine: Mai mult faptele, pe cari le poate răstălmăci după voie, trunchind, cârpind, exagerând, înnegrind, ba își închipue cu dela sine putere și lucruri cari n'au fost în realitate, dar cari povestite de el lasă cititorului neștiutor impresia, că Biserica creștină s'a abătut cu totul dela calea voită de Intemeietorul ei, că nu și-a înțeles scopul cel sfânt, că și-a trădat menirea și că a ajuns un fel de capiște idolească, în care baptistul nostru nu vede decât „popi“, cruci, icoane, moaște, lumânări, clopote și alte asemenea lucruri, socotite păgânești, de cari el se teme cu groază, ca necuratul de tămâe.

Toată cartea este astfel o mârșavă defăimare a Bisericii creștine celei de nouăsprezece veacuri, atacată și batjocorită pe fiecare pagină de un om întunecat și pălîmaș, care scrie istorie fără înțelegere și fără respect pentru adevărul istoric, pentru că nu cunoaște mai întâi adevărul istoric.

Dar el nu scrie de dragul adevărului, ci de dragul interesului sectar. Scrie anume ca să spună, că nefiind Biserica noastră Biserica Mântuitorului, credința, evlavia, creștinismul cel luminat și curat, neschimbat și nepătat, se gă-

sesc doar în secte și anume în baptismul lui. Scrie deci nu ca să facă istoria creștinismului, ci ca să înfățișeze și să apere ca singură creștină secta lui, în jurul căreia face o adevărată reclamă de bâlci.

Cu securea într-o mână și cu torța în alta, Ion Ungureanu lovește furios, dărâmă, dă foc în dreapta și în stânga așezământului Bisericii, așa cum vrea să și-l închipue, pentru a face loc în schimb rățăcirii baptiste, care altfel nu ar avea rost și îndreptățire în sânul creștinismului. Și deasupra grămezii de ruine, care rămâne astfel din tot creștinismul, se așează la urmă cobind triumfătoare cucuvaea baptistă. Aceasta este cartea lui, „Istoria creștinismului dela zămislirea lor și până în zilele noastre“.

Ea are, chiar așa cum se înfățișează, chipul unui monstru. Autorul a scris 230 pagini ca să batjocorească după plac istoria creștinismului, pentru a pregăti doar terenul, ca să recomande apoi în alte 40 pagini sectele, în frunte cu baptismul. Cum adevăratul scop al cărții este tocmai ca să-și laude propria ei bisericuță, tot restul a fost scris doar ca o pregătire și o motivare pentru aceasta, cartea având astfel un cap de aproape șase ori mai mare decât corpul. Iată făptura stranie a meșterului baptist!

Ea arată după chip și înfățișare, că istoria creștinismului nu este decât un pretext de vorbă: Un fel de lungă poveste urâtă cu balauri și alte jivine necurate și fioroase, care se încheie din fericire cu venirea mult așteptatului făc frumos, baptismul, venit să le taie capul cu chiar mâna lui Ion Ungureanu, marele istoric al sectei.

Și atunci se înțelege bine, de ce nici Biserica ortodoxă, nici cea romano-catolică, nici măcar confesiunea protestantă, pentru care sec-tanții se cuvine doar să aibă ceva mai mult respect, ea fiind maica multora din ei, nu găsesc har în ochii lor; de ce sunt criticate, pe rând și toate laolaltă, zugrăvite în chip de caricatură și expuse răsului sectelor, și de ce se tânguește cu prefăcută jale la capul lor, ca în fața unei mari nenorociri a creștinismului, secretarul general al uniunii baptiste din România.

Deși istorie nu cunoaște, el este destul de șiret, ca să știe cum se poate produce efect. Vrei adecă să te arăți pe tine a fi ceva? Ponegrești și osândești întâi pe alții, îi arăți netrebniți, îi judeci din laturea care-ți convine ție, născocesci pe seama lor lucruri de răs, ascunzi în acelaș timp cu grijă metehnele tale, te proslăvești pe tine însuși cu glas dres și făjarnic. Așa face baptistul nostru. După ce a spus întâi despre Biserica creștină tot răul ce

se poate închipui, mai mult decât orice necredincios sau dușman al ei, el lasă să apară în fine secta sa în lumină plăcută, ca ziua după noapte, ca soarele după furtună, răsfățându-se mândră ca o buruiiană înflorită pe o grămadă de gunoi! Crezând că baptilismul va fi cu atât mai frumos la înfățișare, cu cât va zugrăvi mai urât pe cea a Bisericii, Ion Ungureanu se ostenește deci mai întâi să strice chipul Bisericii creștine și pune apoi lângă acest chip stricat pe cel al sectei sale, împăunate atât cât să pară mai plăcută la vedere. Dacă este cinstit și cuviincios acest fel de a scrie „istoria creștinilor“, lăsăm să judece cititorii înșiși.

Se înțelege dela sine cât poate să prețuească o asemenea carte. Scrisă și cu neștiință și cu ură și cu rea credință, ea este tocmai ceea ce autorul ei spune la început despre „diferitele scrieri pornografice și alte gunoaie ale literaturii“, cari „au început în timpul din urmă să copleșească activitatea literară religioasă, otrăvind sufletul poporului cu veninul produs al unor spirite bolnave“¹⁾. Gura păcătosului adevăr grăește: Ceea ce Ion Ungureanu spune adecă despre alte scrieri se potrivește tot atât despre a sa proprie. Și atunci ce mai rămâne din vorbele late, cu cari el o prezintă cititorilor, cu nădejdea înșelătoare, că le va fi „de un real folos“? Ceea ce Mântuitorul spune despre proorocii mincinoși: Ele sunt doar piele de oaie, în care s'a îmbrăcat un lup viclean, ca să se apropie de turmă.

A-l urmări mai de aproape și a arăta cu amănuntul tot ce greșește și păcătuiește istoricul baptist, este cu neputință într'o broșură de mărimea acesteea. Ar trebui scrisă o carte mult mai mare decât a lui, pentru a da pe față și a biciui în toată goliciunea lor nerușinată neroziile cari se întâlnesc pe fiecare pagină. Deaceea vom spicuî aci doar câteva din ele, socotind că va fi destul și atât, ca cititorii să-și facă idee de știința lui Ion Ungureanu și de gândul cel adevărat cu care a finut să scrie istoria creștinilor.

Clerul. Vorbind despre viața creștinilor din primele veacuri, baptistul spune între altele: „Clasă preoțească nu există“ (pag. 60); el crede că ea s'a format cu timpul, ca o abatere dela datina Bisericii apostolice, în care toți creștinii ar fi avut „rang de preot“. „În deosebi în veacul al 3-lea s'a observat tendința de a se forma o clasă preoțească, prin deosebirea slujitorilor bisericei (presbiteri, dia-

coni) de către ceilalți membri, dându-li-se denumirea celor dintâi „clerici“ și celorlalți „laici“¹⁾; din veacul al patrulea, „deosebirea dintre laici și clerici se întărește și crește zilnic“. (pag 93).

Ce urmărește sectantul cu aceasta, este ușor de înțeles. Cași persecutorii de odinioară, el știe că puterea Bisericii a stat mai ales în organizația ei. „Clericii“, adecă episcopii, preoții și diaconii, erau cei cari țineau treze credința și speranțele creștinilor; ei învățau, îmbărbătau și mângăiau pe credincioși, ei adunau și reconstituiau comunitatea încercată, ei săvârșiau pentru ea serviciul divin și sfintele taine, ei se împotriveau și ereziilor. Și astăzi, turma s'ar rățăci fără păstor și ar cădea pradă ușoară în ghiarele sectanților flămânzi. Deaceea ei caută să dea lovitura la cap și tăgăduesc că vechii creștini ar fi avut clerici, sau, cum zic ei cu scop de ațătare, „clasă preoțească“. (De ce „clasă“? Ca să creadă oamenii neștiutori și mai ales muncitorii, nevoiașii, sătenii, că preoțimea nu este din rândul lor, ci s'a ridicat fără drept deasupra lor, ca o clasă deosebită, care vrea să-i stăpânească și să-i conducă în interesul ei propriu).

Să vedem însă cum stau lucrurile, și aceasta chiar cu ajutorul lui Ion Ungureanu. Căci, de rea credință fiind, el n'a observat cum se contrazice dela o pagină la alta. El recunoaște singur, de nenumărate ori, existența clerului la creștinii vechi. La pagina 59 mărturisește, că în fruntea fiecărei comunități (el zice „mai mari“) se alegeau „câțiva bărbați numiți presbiteri, episcopi sau supraveghetori, cari aveau însărcinarea să supravegheze asupra bisericii și s'o împărtășească cu învățăturii din cuvântul Domnului. Ei erau ajutați de diaconi, precum și de toți membri comunității după puterea pe care o aveă fiecare“.

Episcopii nu erau doar ce spune baptistul nostru, ci adevărații șefi ai comunităților creștine, și anume încă din primul secol. Și el mărturisește (pag. 81), că în persecuția împăratului Traian, la anul 107, a murit martir bătrânul episcop al Ierusalimului Simion, în vârstă de 120 ani, fiind deci de multă vreme șeful Bisericii din Ierusalim. La aceeaș pagină se mai spune, că tot sub împăratul Traian a murit martir și episcopul de Antiohia Ignațiu, deasemenea bătrân. La pag. 83 se amintește moartea martirică a altui episcop, Policarp al Smirnei, pe timpul împăratului Antonin Piosul (138—161). Și Policarp era bătrân de 86 ani. Sub Marcu Aureliu (161—180) a murit martir

¹⁾ Prefață, p. 3.

¹⁾ pag. 74. Cităm cu greșeli, așa cum scrie autorul.

in Gallia (Franța de azi) episcopul Potin. La pag. 85, Ion Ungureanu recunoaște că în persecuția lui Deciu (249—251) „îndeosebi erau căutați pentru a fi dați morții, episcopii, presbiterii și diaconii“. La pag. 73 se pomenește o mărturie a marelui scriitor creștin Tertulian, care vorbește de 87 episcopi în provincia sa (în Africa), și nu la jumătatea secolului al III-lea, cum crede istoricul baptist, ci mai înainte. La jumătatea secolului al III-lea, erau la Roma, pe lângă episcop 46 preoți și 7 diaconi, ceea ce știe și el (p. 73).

Iată numai câteva exemple de clerici recunoscuți și de bapțiști înainte de secolul al III-lea, când cred ei că s'a format „clasa preoțească“. Episcopii martiri Simion, Ignațiu, Policarp, au fost chiar ucenici ai sfinților apostoli. Ei cunoșteau deci mai bine decât Ion Ungureanu rânduiala bisericească apostolică. În epistolele lor, sfântul Policarp și mai ales sfântul Ignațiu vorbesc lămurit de episcopi, preoți și diaconi, de vrednicia și rangul lor cu totul deosebite în rândul creștinilor, de datoria de ascultare și de supunere a credincioșilor față de ei, de dreptul ce aveau numai ei de a săvârși cele sfinte în Biserică: „Nimic să nu faceți fără episcop și fără preoți“¹⁾. „Toți să urmați episcopului, ca Iisus Hristos Tatălui, și preoților ca apostolilor, iar de diaconi rușinați-vă, ca de porunca lui Dumnezeu... Unde este episcopul, acolo să fie și mulțimea“²⁾.

Alte scrieri și mai vechi dau deasemenea mărturie despre cler și despre cinstea lui deosebită: Spre sfârșitul secolului întâi, episcopul Romei, Clement, alt discipol apostolic, muștra printr'o epistolă pe creștinii dela Corint pentru neascultare față de preoți, scriindu-le: „Învățați să vă supuneți“³⁾. Față de cleric, el numește pe credinciosul de rând „om laic“⁴⁾, adică mirean. Prin urmare eră deosebire între cler și popor, clerul săvârșind încă din timpul sfinților apostoli funcțiuni și taine, cari nu erau în puterea credincioșilor. Nu spune oare epistola sfântului Iacob, că dacă cineva dintre creștini este bolnav să cheme „preoții Bisericii“, ca să se roage pentru el și să-l ungă cu untdelemn „în numele Domnului“⁵⁾?

(Va urma)

Căsătoria Principesei Ileana.

În familia regală română s'a întâmplat un eveniment îmbucurător. A. S. R. Principesa Ileana, sora mică a M. S. Regelui Carol al II-lea, s'a căsătorit Duminecă în 26 Iulie a. c. cu A. S. I. Arhiducele Anton de Habsburg. Actul căsătoriei s'a efectuat în Sinaia, în saloanele fermecătorului Castel Peleş.

A. S. Regală Principesa Ileana, ca bună creștină, a ținut ca înaintea intrării Sale în viața conjugală, să se spovedească și împărtășească.

În vederea aceasta, Miercuri în 22 c., s'a spovedit la sf. mănăstire Sinaia, iar a doua zi, Joi, a slujit sf. liturghie însuși I. P. S. Patriarh, în biserică cea mare a sf. mănăstiri Sinaia, asistat fiind de P. C. arhimandriți Serafim Gheorghe, starețul sf. mănăstiri și Filaret Jocu dela sf. mitropolie, protosinghelul Teofil Ionescu din sf. mitropolie, Nicodim Petrescu dela Sinaia și diaconii mitropoliei din București, Florea Lavru și Nicolae Gorcea. Răspunsurile au fost date foarte frumos de cântăreții sf. mitropolii și corul sf. mănăstiri Sinaia.

La sf. liturghie au sosit M. S. Regele Carol al II-lea, A. S. Regală Principesa Ileana, mirele A. S. Regale Principesei Ileana, mama mirelui, Principii de Hohenzollern, nepoții Regelui Carol I și alții.

După Priceasnă A. S. Regală Principesa Ileana a îngenunchiat, ascultând rugăciunea de împărtășire „Cred Doamne și mărturisesc...“, apoi a primit sf. cuminecătură dela I. P. S. Patriarh Miron, capul Bisericii, în credința căreia A. S. Regală Principesa Ileana s'a botezat și a crescut. Servească-I această sf. taină drept merinde curățitoare a sufletului și trupului în noua ei viață.

Poporul românesc a luat parte cu tot sufletul la nunta Domniței Ileana, odrasla cea mai tinăra a regretatului Rege Ferdinand I. Cu această ocaziune Țara noastră, prin reprezentanții ei, au oferit tinerei o mulțime de daruri, cari de cari mai scumpe și mai frumoase.

Printre darurile cele mai interesante: 1 avion Moth, din fabricile Haviland, pentru turism, admirabil utilat, de o construcție și o valoare deosebită, dăruit de M. S. Regele.

Un pandantif de pietre de mare valoare, dăruit de M. S. Regina.

Un splendid colier oferit de d. prim-ministru N. Iorga, din partea guvernului.

D. g-ral Rășcanu a oferit din partea Basarabiei o icoană lucrată la muntele Athos în anul 1580: o icoană veche de mare valoare, oferit de reg. 4 roșiori: o icoană cizelată în aur, oferită de județul Tighina; o cutie cu mai multe șiruri de pafale de aur artistic lucrate, oferită de „Asociației femeilor române din Ardeal“; o vitrină cu un somptuos serviciu de masă în aur și argint, oferită de municipiul Chișinău; o salbă alcătuită din 32 monezi vechi habsburge aur, oferită de

¹⁾ Epistola sf. Ignațiu către Magnezieni, cap. 7.

²⁾ Epistola sf. Ignațiu către Smirneni, cap. 8.

³⁾ Cap. 54.

⁴⁾ Cap. 40.

⁵⁾ Cap. 5, v. 14.

d-nele din Timișoara și jud. Timiș; o casetă de aur, oferită de județul Cahul; o miniatură a yachtului „Val” al Domniței Ileana, lucrată în atelierele grănicerești din Brăila și oferită de corpul grănicerilor; două mari vase de argint pentru flori, oferite de d-nii general Iacobici; un vas Gallé, oferit de reg. escorta regală; o mare cupă de argint cizelat și un serviciu de cafea, oferit de jud. Lăpușna; un frumos vas de email, oferit de jud. Iași; un vas antic oriental, oferit de casa Djabourov; un ștrag de imense boabe de chihlimbar, oferit de jud. Covurlui; un serviciu de argint și aur, de ceai, oferit de jud. Tutova; vase în onix, oferite de județele din Ardeal și Banat.

*

Soc. „Principele Mircea” a oferit, două broderii vechi de Bucara.

Corpul diplomatic a oferit un prețios vas.

*

D-na Stelian Popescu o splendidă față de masă, în broderie românească.

Acțiunea patriotică a oferit A. S. R. Principesei Ileana o pereche de papuci brodați cu figuri din picturile lui Grigorescu. Pe unul figura o țărăncă cu seceră; pe celălalt o țărăncă cu fuilor.

*

Arhiducelui Anton i-s'a oferit, tot de „Acțiunea patriotică”, o tabacheră românească, cu figura Principesei, un pachet de tutun legat în fol de porumb și un amnar cu cremene.

Când s'au înmănat Arhiducelui aceste daruri, i s'a spus că simbolizează adagiul românesc:

„răbdare și tutun”.

Surorile de caritate din timpul războiului, un album, reprezentând copile a 28 fotografii cu deyas-tarea orașului Mărășești; divizia vânătorilor de munte a oferit două coșulețe de argint vechi și două bucăți de aur, încrustate în aragonit; școala normală de fete din Predeal a oferit un splendid filet cu chipul Doamnei Ana Cuza; bat. de vânători de munte din Predeal a oferit o insignă, reprezentând două skuri; d-na Munteanu-Românic a oferit un serviciu de ceai în aur în stil bizantin, în numele județului Prahova; un rar collier de chihlimbar în numele jud. Covurlui, o splendidă piesă de Sevres pentru bijuterii, în numele Jud. Cahul; un pandantiv în briliante, cu lanț de platină, oferit în numele jud. Callacra; un inel cu un brilliant într'o minunată cutie de lalic, în numele camerei; o frumoasă dantelă de Belgia, în numele jud. Constanța; un inel cu o minunată perlă roz și un bon de un milion, oferit de județele ardeleni. O cutie de sifid legată în aur, oferită de jud. Putna, un covoraș românesc din regiune, oferit pentru jud. Dâmbovița; o cutie de argint lucrată cu mâna, pentru bomboane, oferită de jud. Tutova; un covor oltenesc, oferit de primăria Sinaia; un mare candelabru antic de bronz, oferit de Uniunea comunităților israelite; un frumos

tablou japonez în piele, oferit de școala de menaj din Ploiești, prin d-na Stolanovici; un covor și o pânză românească de o rară finețe, oferite de școala de aplicație din Ploiești, prin d-na Simulescu; un serviciu complet de masă lalic, oferit de soțiile d-lor miniștri.

Datorită însușirilor sale unanim admirate, Domnița Ileana s'a putut bucura cu prilejul celui mai important eveniment din viața Sa, de cele mai călduroase urări de fericire.

Mulțimea, care cuprinsese aleele până la poalele Peleşului, aștepta cu nerăbdare să vadă pe Alteța Sa gătită cu beteală de mireasă.

A fost o manifestare de simpatie cum rar se poate vedea, când A. S. R. Principesa Ileana a coborât, după căsătorie, alături de soțul Său, în trăsură a la Daumont, spre cimitirul eroilor, unde a depus o jerbă de flori, — și apoi pe străzile Sinaei.

Căsătoria civilă a A. S. R. Principesa Ileana cu Arhiducele Anton s'a celebrat la ora 10 dim. la castelul Peleşor. Au participat la această solemnitate, afară de miri, M. S. Regele, M. S. Regina Maria, M. S. Regina Maria a Iugoslaviei, M. S. Regina Elisabeta, A. S. R. Principele Nicolae, Arhiducele Leopold Salvator, Arhiducesa Blanche Salvator, Arhiducii Friderich și Frantz Iosif de Hohenzollern, Arhiducele Carlos, Arhiducesa Margareta, d-nii Hamangiu, ministru de justiție și Lenguceanu, secretar general al ministerului de justiție.

Martorii A. S. R. Principesa Ileana au fost M. S. Regele și Arhiducele Carlos. Martorii Arhiducelui Anton, Arhiducii de Hohenzollern Friderich și Frantz Iosif.

Ministrul justiției, în calitate de ofițer al stării civile, a rostit următoarele întrebări:

„Alteță Imperială, de bună voie și nesilit de nimeni luați în căsătorie pe Alteța Sa Regală Principesa Ileana a României?”

Răspunsul soțului: DA.

Alteță Regală, de bună voie și nesilită de nimeni luați în căsătorie pe Alteța Sa Imperială Arhiducele Anton de Austria?

Răspunsul soției: DA.

SIRE, rog pe Majestatea Voastră să binevoiască a ne răspunde, dacă consimte la căsătoria Alteței Sale Regale Principesa Ileana a României cu Alteța Sa Imperială Arhiducele Anton de Austria?

Răspunsul M. S. Regelui: DA.

D-nii martori, să binevoiască a ne declara că soții nu sunt rude între D-lor în grad oprit de lege.

Răspunsul: NU.

Constatănd că toate formalitățile legale au fost îndeplinite,

Noi, Constantin Hamangiu, ministru de justiție, ofițer al stării civile pentru membrii Familiei regale, în puterea dreptului, ce avem după lege, Vă declarăm uniți prin căsătorie.

S'a semnat apoi actul de căsătorie.

D. C. Hamangiu, ministrul justiției, a rostit, îndată după cununie, următoarea cuvântare:

ALTEȚE IMPERIALE,

Revine ministrului justiției marea onoare de a prezenta Altețelor Voastre Imperiale, omagiu urărilor noastre cele mai sincere de fericire.

România este în sărbătoare și toate inimile noastre comunică în același gând strălucitor.

Dar, ori cât de mare ar fi bucuria noastră, mărturisim, totuși, melancolia care ne învăluie, știind, că prea scumpa noastră „Domnița Ileana“, atât de iubită de poporul românesc și Care a știut în așa fel să se identifice cu noi, prin nobilele și scânteietoarele însușiri ale inimei Sale și a spiritului Său, va părăsi pământul natal al Patriei Sale.

Dar, legăturile între națiunea română și Alteța Voastră Imperială, fiind pentru totdeauna indestructibile, dorul, — acest inefabil sentiment specific românilor — pe care cu toții îl resimțim, va fi atenuat, știind pe Alteța Voastră Imperială atât de fericită lângă Alteța Sa Imperială Arhiducele Anton, Care, de aci înainte va avea de asemeni un loc foarte mare în sufletul țării noastre.

Trălască Altețele Imperiale!

După celebrarea căsătoriei civile în Castelul Peleşor, nuntașii au plecat la Castelul Peleş, unde s'a efectuat cununia religioasă. După legile familiei Imperiale Habsburgice, membri acestei familii pot contracta căsătorii religioase numai în fața reprezentanților bisericii romano-catolice. În consecința și căsătoria religioasă a Domniței Ileana cu mirele său din familia Habsburgica a fost efectuată de arhiepiscopul romano-catolic Cizar, din București.

După cununie a fost la castelul Peleş un dejun, la care au participat noii căsătoriți, membri Familiei Regale, înalții oaspeți străini, membri guvernului, afară de subsecretarii de stat, d. mareșal Prezan.

M. S. Regele a rostit un scurt toast, felicitând pe tinerii căsătoriți.

Seara, A. S. R. Principesa Ileana și Arhiducele Anton au plecat, cu mașina, la Bran.

Poporul Român urează Principesei Ileana ani mulți fericiți.

Nu punem la îndolală greutatea materiale ale statului, mai ales că noi preoții simțim mai de mult și mai amar consecințele lipsei de bani, de cari astăzi toată lumea suferă. Dar a face din vânzarea alcoolului o problemă de stat, iar din principiul: scopul scuză mijloacele o normă de guvernare, credem că se va merge prea departe.

Biserica totdeauna a slujit cu credință și cu dragoste cele mai bune și mai frumoase aspirații ale omului și ale colectivității și a stat în fruntea celor mai alese inițiative. Cât privește alcoolul, totdeauna a propovedit cea mai aspră cumpătare și oprire a consumului de otravă, care prin aparența unor chiote de voie bună și danțuri dionisiace, omoară tot ce are în sine viața mai curată și mai prețioasă.

Din îndemnul ei s'au pus la cale societăți antialcoolice, de temperanță, cari au luptat cu energie și cu idealism veacuri întregi, pentru a feri pe om de o ispititoare primedie, care amenință și păgubește familia și neamuri întregi. Rămâne pilduitor exemplul Americii, care după o înverșunată propagandă și luptă antialcoolică de peste o sută de ani, a îngrădit și interzis complet băutura aducătoare de atâta nenorocire în lume, și moarte.

Este adevărat, că astăzi și acolo se duce o strașnică acțiune pentru desființarea prohibițiunii, pusă la cale de oameni interesați, cari riscă mari sume de dolari, ca să desfundă din nou cazanele câștigului și ale morții. Lumea cu simț de răspundere însă, și cu autoritate în cauză, ne oferă cele mai prețioase informațiuni cu privire la binefacerea prohibițiunii. Să cităm numai două mărturisiri, cari prin personalitățile dela cari emană, reprezintă toată garanția adevărului.

H. Ford, conducătorul și proprietarul celei mai mari fabrici de automobile din lume, spune că „*amendamentul XVIII este cel mai mare izvor de bogăție și de prosperitate al Statelor Unite. Nici un om cu mintea întregă n'ar consimți să-l vadă abrogat*“.

Tot în acest înțeles se exprimă și octogenarul savant Th. Edison: „*Prohibițiunea este cea mai mare binefacere ce s'a adus muncitorilor*“...

Aceasta e realitatea în Statele-Unite. La noi se va legifera monopolul, în loc de prohibițiune radicală. Sănătatea și bunăstarea socială sunt întrecute de meschine rațiuni de câștig.

Rămâne ca biserica să rela acțiunea de propagandă antialcoolică cu mai multă intensitate și grijă de sănătatea trupeză și sufletească a fiilor ei, cari prin ispitele șirete ale băuturii, cad în brațele nenorocirilor, cari duc la spital, în temniță, în casa de nebuni, sau în mormânt.

Pr. Il. V. Felea.

Monopolizare sau prohibițiune?

Ziarele ne-au adus încă mai demult știrea că guvernul se pregătește să monopolizeze alcoolul. Statul are nevoie de bani cât mai mulți, deci și de câștiguri cât mai mari.

Țăranul va face pe producătorul, statul pe negustorul și cetățeanul pe consumatorul. Pe aceasta cale alcoolul va ajunge problema unui oficiu de stat.

INFORMAȚIUNI.

Retribuția preoților. La stăruințele neconținute ale P. S. Sale Episcopului nostru Grigorie, salariile preoților din eparhia noastră, pe lunile Februarie-Martie, au fost achitate în zilele de 25—27 Iulie a. c.

Avem cuvântul dlui Inspector financiar Țăranu că, în cursul lunii August, se vor plăti aceste salarii pe lunile April-Iunie, așa că pe sfârșitul lunii Septembrie să fim în curență cu acele salarii.

Școlile ce se desființează. Gazetele scriu că în toamnă se vor închide 155 școli secundare, fiind scoase din buget, și anume: 7 școli normale, 1 seminar teologic, 45 gimnazii, 5 licee, 8 școli profesionale de fete, 37 școli inferioare de meserii, 54 școli elementare de meserii. Aceste școli nu le poate întreține ministerul instrucției, neavând bani.

Dar toate aceste școli pot fi întreținute de către comitetele școlare respective, dacă au puțința.

Călduri și zăpadă. Vremea e cu toane. Așa în regiunea austriacă Trient, după călduri mari s'a lăsat un frig mare, după care a căzut zăpadă și a viscolit. În Polonia asemenea au fost uragane groaznice, omorând oameni, vite, iar grindina nimicind recoltele. Păcate!

Domnul N. Titulescu, ministrul român pentru Anglia, și care era cât p'aci să formeze guvernul înaintea d-lui Iorga,—se spune că se va retrage din viața politică și din diplomație. Noi nu credem această veste.

Logodnă. Candidatul de preot Gheorghe Cereanțu, funcționar la Consiliul eparhial și ales preot în Almaș, a logodit, în 26 l. c., pe simpatica d-șoară Aurelia Vădăsan din Arad-Grădiște.

Sincere felicitări!

Pelerinajele la sf. Mănăstire H. Bodrog urmează și de astă dată ca și în anii trecuți. Corurile cari vor să la parte, vor binevoi a se anunța din vreme, pentru împărțirea rolurilor. Cântăreții toți vor avea acces la strană, dar vor păstra ținută potrivită cu misticismul sf-lor slujbe din Mănăstire. Părinții cari doresc să slujască vor aduce cu sine ornate. Și toți pelerinii se vor aproviziona cu cele de lipsă, îndeosebi cei cari petrec noaptea praznicului la sf. M-re, căci pe lângă toată strădania, nu s'a putut zidi nici în anul acesta pavilionul de ocrotire.

Revenire la ortodoxie. În comuna Selegen (prot. Buteni) a revenit dela baptism la ortodoxie Onaga Brândușă și Onaga Marcu. Primirea s'a efectuat în cadre solemne. După ce li-s'a aplicat Sf. Botez, Mirungerea, au primit în fine și Taina Sf. Cununii. Nu se poate descrie bucuria sufletească a celor reveniți, precum și emoția sufletească a credincioșilor, cari erau de față în sf. biserică. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oi și ele ascultă glasul lui. *Raportor.*

Cercul religios Vărădia de Mureș s'a ținut ședința a II în parohia Stejar la 26-VII 1931. Frații preoți s'au prezentat cu toții. S'a celebrat utrenia și sf. liturghie în sobor. Răspunsurile au fost date de cătră corul credincioșilor din parohie. La priceasnă a predicat pâr. V. Givu, din parohia Mocion, în legătură cu pericoapa zilei. Predica fiind acomodată, bine meditată și predicată, a fost ascultată cu interes viu. La sfârșitul sf. liturghii pâr. preș. D. Medrea din parohia Bala, cetește pastorală ocazională a P. S. S. D. Episcop diecezan. Urmează șed. intimă. Preș. pâr. D. Medrea, aduce la cunoștința fraților, că suferind de o boală cronică e constrâns să abdică de postul onorific pe care îl deține. Frații preoți, exprimându-și vîile lor mulțumiri pentru munca desinteresată depusă din partea D. preș. sub presiunea împrejurărilor — cu regret primesc abdicarea și aleg de preș. pe pâr. I. Covaciu, paroh în Giulița. D. m. se ține Vecernie. După Vecernie credincioșii cu toții se așează în curtea sf. biserici. Pâr. preș. I. Covaciu deschide ședința prin o cuvântare acomodată și dă cuvântul pâr. I. Turcu din parohia Vărădia de Mureș, care cu date bazate pe matricole arată, că credincioșii sf. biserici — față de trecut — sunt în regres. Atrage atențiunea credincioșilor asupra rețelilor ce pot stăpâni pe creștinii din zilele noastre, îndemnându-i la o viață în strânsă legătură cu sf. bis. și învățăturile ei. Urmează conf. D. Ramneanțu, medicul circ. despre „Sănătatea publică“. Pâr. preș. I. Covaciu mulțumește tuturor și cerând darul și binecuvântarea lui Dumnezeu închide ședința. Școlarii întonează „Bine ești cuvântat Cristoase... iar frații preoți luându-și „adio“ să depărtează fiecare la ale sale.

Franța, Germania și criza. Între aceste două țări ura e veche și mai ales după războiul franco-german din 1871. În vremea războiului au vrut să se sfășle. Mai ales Germania e aprinsă rău împotriva Franței.

Germania se află acum în stare cât se poate de proastă, fiindcă a vrut să se lupte împotriva păcii și pentru schimbarea condițiilor păcii generale. A avut conducători cari amenințau mereu popoarele vecine, lăsând să se vadă gândul lor de a supune economicște toată Europa. Pentru asta au cheltuit mult, au împrumutat și bani la alte țări, fără socoteală. De aci criza grozavă.

Franța însă vrea să vină în ajutorul Germaniei, dar numai căpătând garanții politice serioase. La ceea ce Germania se cam codește.

De aceea criza e mare și grea. Dar se nădăduște că germanilor le va veni mintea cea sănătoasă.

Ajutorarea Germaniei. Reprezentanții a șapte țări s'au strâns la Londra pentru a se sfătui ce măsuri trebuiesc luate ca Germania să fie ajutată. Starea ei este așa de grea și de critică, încât se zice că e pe pragul falimentului. Se spune că dacă Germania nu va fi ajutată repede, va urma o groznică criză pentru Europa întreagă.

La această consfătuire francezii au cerut garanții politice din partea Germaniei, au cerut formal ca Germania să recunoască granițele de azi ale ei și ale celorlalte țări, a pretins să nu ceară coridor la Marea Baltică și nici revizuirea tratatelor. Germania însă nu s'a învoit la aceasta. Consfătuirile urmează.

Nr. 4010 | 1931.

Comunicat.

Sf. Sinod din București, cu adresa Nr. 1151 din 3 Iulie a. c., ne face cunoscut, că după înțelegerea luată cu Sfânta Patriarhie ecumenică, a hotărât ca Sf. Paști să se serbeze după vechea Pascalie, până când viitorul sinod ecumenic ortodox va decide altfel.

Prin urmare, în anul viitor 1932, Sf. Paști se vor serba la data de 1 Maiu.

Ceeace aducem la cunoștința Clerului și popoului, spre știre și conformare.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 23 Iulie 1931.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad.

Licitație minuendă.

Pe baza devizului aprobat de Ven. Cons. Eparhial Nr. 1309 | 1931, pentru acoperirea cu tînchea a bisericii ort. rom. din Tisa (p. Hălmașu), se publică licitație minuendă pe ziua de 16 August 1931, la orele 2 p. m., în școala primară de stat din loc, pe lângă următoarele condițiuni:

1. Prețul de strigare 86.355 lei.
2. Licitanții nu vor putea pretinde nici un fel de spese pentru participarea la licitație.
3. Licitanții vor depune ca vadiu 10%.
4. Licitantul, care va lua în întreprindere lucrarea, va avea a suporta spesele devizului.
5. Devizul se poate vedea la oficiul parohial.
6. Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da în întreprindere lucrarea aceluși licitant, în care va avea mai multă încredere, fără privire la rezultatul licitației.

Tisa, la 20 Iulie 1931.

Consiliul paroh. ort. rom.

Parohii vacante.

Concurs repetit.

Conform rezoluțiunii Vener. Consiliu eparhial ort. român din Arad No. 3065/931, se publică concurs pentru îndeplinirea parohiei vacante din comuna Măderat, protopopiatul Șiria, cu termen de 30 de zile dela prima publicare în organul eparhial „Biserica și Școala“.

Venitele parohiei sunt:

1. Folosința sesiei parohiale în extenziunea ei de 32 jug. cad.
2. Folosința grădinei parohiale.
3. Stolele și birul legal, care se iau în concurs din oficiu.

4. Intregirea dotației preoțești dela Stat, pe care parohia nu o asigură.

Alesul va suporta toate impozitele după beneficiul preoțesc și va catehiza elevii școlilor primare din loc, fără nici o remunerațiune dela comuna bisericească. Va predica, de câte ori va fi la rînd în serviciul divin.

Parohia este de clasa primă. La concurs se admit numai reflectanții cu cvalificațiune pentru parohii de clasa primă.

Cererile de concurs, însoțite cu documentele necesare și adresate Consiliului parohial ort. rom. din Măderat, se vor înainta în termenul concursului — Oficiului protopopesc ort. român din Șiria, județul Arad; iar concurenții — conform §-ului 33 al Regulamentului pentru parohii — se vor prezenta în sf. biserică din Măderat pentru a arăta dexteritate în cele rituale și oratorie.

Concurenții din alte Eparhii vor anexa la cererea de concurs și aprobarea Pr. Sf. Sale Părintelui Episcop eparhial de a putea concura la această parohie.

Măderat, 20 Iunie 1931.

Consiliul parohial ort. rom.

În înțelegere cu: *Mihail Lucașu* protopop.

—□—

2-3

Concurs repetit.

Prin strămutarea preotului Gheorghe Albu la Fratelia, parohia Zăbalț, protopopiatul Lipovei, a devenit vacantă și pentru îndeplinirea ei în mod definitiv, conform rezoluțiunii Ven. Consiliu eparhial Nr. 1500/931, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în organul oficios „Biserica și Școala“.

Venitele împreunate cu parohia sunt:

1. Casă parohială în edificiul școlii confesionale, care se va transforma radical spre a fi locuibilă.
2. Una sesiune parohială în estensiunea ei de astăzi, parte arător, parte fânaș.
3. Stolele legale.
4. Birul preoțesc legal în natură.

5. Intregirea dela stat, care parohia nu o garantează. Alesul este obligat a suporta toate dările după beneficiul împreună cu această parohie, va predica regulat și catehiza elevii dela școala primară din loc.

Parohia este de clasa a II-a, reflectanții deci vor dovedi asemenea cvalificațiune.

Reflectanții sunt poștiți ca recursele adresate Consiliului parohial din Zăbalț, ajustate regulamentar, să le înainteze oficiului protopopesc ort. rom. din Lipova, iar în terminul concursual, pe lângă respectarea strictă a dispozițiunilor cuprinse în § 33 din Regulament pentru parohii, se vor prezenta în sf. Biserică din loc, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorie.

Cei din altă eparhie vor avea să dovedească că spre a putea recurge au consimțământul P. S. Sale Părintelui Episcop eparhial din Arad.

Dat în ședința Consiliului parohial ort. român din Zăbalț, la 20 Februarie 1931.

Consiliul parohial.

În înțelegere cu *Fabriciu Manuilă* protopop.

—□—

2—3